

sin tidligere Virksomhed som Forhørs- og Kommissionsdommer havde mishandlet Arrestanter, vilde Justitsministeren sætte Sylow paa Anklagebænken, da vilde han gøre hans Forhold til Genstand for en kriminel Undersøgelse. Nu er der ingen, der bedre end Birkedommer Sylow ved, at naar man kommer under Tiltale for en Forbrydelse, kan under den bringes hele ens Liv og Virksomhed frem. Birkedommer Sylow har anvendt denne Fremgangsmaade overfor mangen en Arrestant. Mangen Mand er af ham bleven arresteret for Ildspaa sættelse for Eksempel, og der er ikke kommet noget ud af det, men saa er han bleven straffet for noget andet. Hvis Birkedommer Sylow var kommen paa Anklagebænken, maatte ikke blot denne ene Lussing være bleven draget frem som et kriminel Moment, men andre mere eller mindre lignende, maaske mangfoldig flere graverende Tilfælde, maatte være bleve dragne frem, saa hans Forhørsvirksomhed i det hele var bleven gjort til Genstand for Dom. Dette troede jeg ganske sikkert.

En lille Modifikation mellem Justitsministerens og min Opfattelse synes der at have været allerede den Dag, Justitsministeren talte, idet Justitsministeren for det første vægrede sig ved at tro, at en Dommer havde udtalt sig saaledes. Saa kender den højtærede Justitsminister ikke Birkedommer Sylow. Jeg vægrede mig ikke ved at tro, at han havde udtalt sig saaledes, det forbavsede mig ikke en Gang. Men den højtærede Justitsminister sagde, at de paagældende Udtalelser kunde opfattes som saarende for en stor Del af den danske Befolkning, og han fortsatte: „Jeg tror nemlig, at det er denne Udtalelse, der mere end selve den gamle Sag har vakt den Harm, som ubestridelig føles i Øjeblikket mod Birkedommer Sylow Landet over“. Se, der er Forskellen mellem Justitsministerens og min Opfattelse, thi jeg mener, at hvorledes en Mand udtrykker sig, om han bruger Udtrykket „en Lussing“ eller „en paa Tuden“, er en Formsag, en Smagsag, og det er Tegn paa daarlig Smag, naar man udtaler sig plat, men Brøden er og bliver den samme. Da jeg havde Ordet nogle Dage senere, tillod jeg mig at bemærke, at man ikke havde Lov til at sætte Formalia over Realia, og at man vilde gøre sig skyldig i noget, jeg kalder Affektation, hvis man vilde straffe en Mand, naar han havde sagt „en paa Tuden“, men lade ham gaa fri, hvis han havde sagt „Lussing“. Disse Udtalelser vil jeg fastholde; det er min Opfattelse, at det kri-

minelle ikke ligger i det Udtryk, Manden bruger, naar han skildrer sin egen Adfærd; det kriminelle, det graverende, ligger i, at en Dommer omgaaes med sine Arrestanter, som ere ham fuldstændigt prisgivne, paa en saadan Maade, at det ikke blot efter Loven er uforsvarligt handlet af Dommeren, men at en hvilken som helst anden Mand, der uden at være Dommer havde et andet Menneske i sin Magt og bar sig saadan ad, vilde være en meget streng, saavel juridisk som moralsk, Bedømmelse undergivet fra Domstolens og sine Medmenneskers Side. Det var mig ganske klart, at Birkedommer Sylow ikke kunde undgaa sin Skæbne, men maatte komme under Tiltale, og det var mig klart, at han saa ogsaa maatte komme til at lide Dom, forudsat, at alt det, der har været fremme for Appellinstanserne og været fremdraget her i Salen, maatte kunne staa sin Prøve ved en nærmere Undersøgelse, og det har jeg ikke haft Grund til at tvivle om; skønt Forholdet er det, at ved disse gamle Ildebrandshistorier er det — efter hvad jeg kan huske fra den Tid, Svend Høgsbro drog dem frem her i Salen, og efter hvad Octavius Hansen i sin Tid meddelte — vanskeligt at komme til Bunds i Sagen, da Akterne næsten intet indeholde. Akterne indeholde, at Arrestanten føres frem — efter, hvad jeg har set af dem, og efter det, jeg erindrer, er det noget, der er typisk for dem —, Arrestanten føres frem, fastholder sin Forklaring, vil ikke tilstaa og føres bort igen. Saa gaar der nogle Dage og Uger, før han igen føres frem, og saa gentager det samme sig, det er det, man med et populært Udtryk kalder at gøre en Arrestant mør. Saa tilstaar han; somme Tider tilstaar han, hvad han har gjort, og somme Tider tilstaar han, hvad han ikke har gjort, og somme Tider kan han tilstaa, hvad han aldrig kunde have gjort eller aldrig kunde have tænkt sig, thi han kan blive saa ulykkelig ved at sidde i Varetægtsarrest, det kan være en saadan Pine for ham, at han hellere tager Vand og Brød eller Forbedringshusarbejde i kortere Tid for at faa en Ende paa den rædselsfulde Tilstand, det er at sidde i Arrest, undergivet en haard Behandling ganske uden Barmhertighed. At vor kriminelle Justits har Eksempler paa saadanne Forhold, er der ingen Tvivl om, det ved ingen bedre end den højtærede Justitsminister.

Den højtærede Justitsminister har motiveret sin Kendelse med den lange Tid, der er gaaet, og med, at Mathiesen, den